

РЕШЕНИЕ

№ 12815

гр. София, 11.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в
публично заседание на 12.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **614** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.112, ал.1, т.4 от Закона за здравето (ЗЗ) във вр. с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на «Сънфудс България» ЕООД против експертно решение (ЕР) № 00166/06.12.2024г. от зас. № 086 на Националната експертна лекарска комисия (НЕЛК). Ответникът в писмено становище излага доводи неоснователност на жалбата. Заинтересованата страна (ЗС) А. А. Г. оспорва жалбата като неоснователна. Останалите ЗС: Териториална експертна лекарска комисия към „Многопрофилна болница за активно лечение „Национална кардиологична болница“ ЕАД (ТЕЛК), Териториално поделение на Националния осигурителен институт – С. град, Амбулатория за индивидуална практика за първична медицинска помощ „АИППМП – д-р И. Г.“ (АИППМП), Агенция за хората с увреждания и Регионална дирекция за социално подпомагане – С. град не изразяват становище относно допустимостта и основателността на жалбата.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

С оспореното ЕР е потвърдено ЕР на ТЕЛК № 00295/23.07.2024г. (л.43 от делото), с което е одобрен болничен лист (БЛ) № Е [ЕГН] (л.40), издаден от ЗС АИППМП. С този БЛ е определен отпуск по болест от 9 до 15 януари 2023г. на ЗС А. Г., чиято месторабота към момента на издаване на БЛ е дружеството – жалбоподател. По жалба на последния като осигурител БЛ бил разгледан от Лекарска консултативна комисия, която с решение № 20/21.2023г. потвърдила същия БЛ (л.46-

47). Като взела предвид становището на тази комисия, представения амбулаторен лист от 09.01.2023г. (л.45) и описаните в него анамнеза, обективно състояние и терапия, както и условията на грипна обстановка, ТЕЛК одобрила БЛ с горепосоченото ЕР № 00295/23.07.2024г. С ЕР – предмет на настоящето производство, НЕЛК се произнесла по жалба на работодателя на основание чл.112, ал.1, т.3 от ЗЗ, като потвърдила ЕР на ТЕЛК. Издателят на оспорения акт изложил в него мотиви, че се произнася на основание чл. 50, ал.1 от Правилника за устройството и организацията на работа на органите на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи, действащ към постановяването на ЕР. Обжалва се БЛ № Е 20223683726, издаден от „АИППМП д-р Ирина Грохлева“ ЕООД, като първичен, домашен амбулаторен за периода 09.01.23 г. -15.01.23 г. - 7 дни, с диагноза: „Вирусна инфекция, неуточнена“. В Медико-експертното досие е приложен амбулаторен лист от 09.01.2023 г. от д-р Г., с диагноза: „Вирусна инфекция, неуточнена“. От анамнезата - от няколко дни с хрема и слаби болки в гърлото. От четвъртък и болки в мускулите. Оплакванията продължават. Обективно - изострено везикуларно дишане, без добавени хрипове. Няма отклонения от другите органи. Назначена терапия - Изопринозин, Десибел, О., витамини. От приложения амбулаторен лист са налице клинични данни за астено - адинамичен синдром, инфекция на горните дихателни пътища. Състоянието е обуславяло временна неработоспособност като продължителността ѝ е от компетентността на лекуващия лекар. По тези мотиви НЕЛК потвърдила ЕР на ТЕЛК и приела, че лицето е временно неработоспособно за обжалвания период.

В производството пред съда не бяха представени доказателства за съществуването на други релевантни обстоятелства, годни да обосноват изводи, различни от формираните от административния орган. Изслушани са показанията на свидетелите И. Г. У., А. Г. и М. Б. Ц., които съдът в настоящия състав възприема като обективни, безпротиворечиви и съответни на обстоятелствата по делото. Заедно с това, те не установяват нови релевантни факти.

Свидетелят И. У. посочва, че познава А. от работа в „М.“, служебно, не са работили в един ресторант. През 2023 г., след Новата година бил на дискотека в клуб „Илюжън“ в Студентски град. Свидетелят бил с приятели, а А. бил на друга маса с компания, бивши колеги. Не изглеждал болен, но свидетелят не може да каже състоянието му. А. бил на друга маса. Бил в настроение, не е плакал. Снимали се с колегите. Има и в социалните мрежи материал. Когато свидетелят бил там, не знаел, че А. е в болничен, но впоследствие разбрал. Работодателят поискал от свидетеля обяснение за това, което е видял. Свидетелят няма медицинско образование, има икономическо и не може да определи състоянието на А.. Към момента на изслушване на показанията свидетелят още работи за „Сънфудс България“ ЕООД.

Свидетелката М. Ц. посочва, че познава А. Г.. Работили заедно. Мисли, че от 2020 година го познава. Зимата, януари 2022 година в нощен клуб в „Студентски град“ се видели. Бил на няколко сепарета от свидетелката. Тя знае, че А. е бил в болничен по това време. Бил болен. Свидетелката мисли, че тогава даже се налагало да го замества в ресторанта, в който бил. В заведението тя останала 2-3 часа горе-долу. Той през цялото време бил там. Бил, когато отишла, когато си тръгнала, той още бил там. Той се забавлявал. Свидетелката лично не би отишла болна в нощен клуб, в който човек се забавлява, и пие алкохол, и пуши цигари. Би трябвало човек да е здрав. Свидетелката не работи вече за „Сънфудс България“ ЕООД. Тя няма медицинско образование.

Свидетелката А. Г. посочва, че ЗС А. Г. ѝ е син. Не се случва прекалено често той да боледува, но може би един, два пъти годишно, когато е по-активен вирусен период. В началото на 2023 година, свидетелката помни този период доста добре, защото цялото семейство били болни и вторият ѝ син (по-малкият), се разболял пръв и след това били тя и А.. Всички били болни, с една и съща симптоматика. Имали висока температура, мускулни болки, кашлица, стандартните неща. Било

началото на януари. Горедолу втората, трета седмица. А. отишъл при техния общ лекар д-р И. Г. понеже вдигнал висока температура и веднага започнал със силна кашлица и всички, и тримата, били при нея. Просто в различни дни, защото се разболели в различна последователност. Било стандартно болнично лечение в домашни условия. Реално били горедолу на едни и същи препарати. Всички били на антибиотик. Той в началото бил с висока температура. С него почти едновременно боледували. И свидетелката, и той били с висока температура първите дни на болестта. Лежал, кашлица, температура. Първите дни просто лежал в леглото и си помагали взаимно. Имало моменти, когато за кратко излизал от вкъщи. Всички излизали за кратко от вкъщи, най-малкото за разходка с кучето. Редували се. Свидетелката разбрала за отиването в нощен клуб вече, когато се случвала цялата ситуация с делото. До тогава не била наясно за случилото се. Синът ѝ е пълнолетен, така че не го контролира плътно. Свидетелката била болна и няма спомени той да е излизал и дълго време да го няма. Просто не помни. Мисли, че първо се разболял малкият син, понеже явно той докарал това от училище и след това тя с А. били болни почти едновременно, защото и двамата карали с висока температура. Тя е в отделна стая и съответно, ако е със затворена врата и спи, може да не знае какво се случва в другата стая. Горедолу едновременно ставало възстановяването, защото следващата седмица тя вече била на работа и той също бил на работа, доколкото свидетелката си спомня.

От тези показания не се установяват факти, различни от възприетите от административния орган за постановяване на оспореното ЕР. Решението на органите на медицинската експертиза има двойствен характер – на индивидуален административен акт и на медицинско заключение. Преценката относно това, какъв обем медицинска документация е необходима за формиране на заключение, съответно – необходим ли е преглед на освидетелстваното лице, се явява преценка по целесъобразност на административния орган. Тази преценка е извън предмета на съдебния контрол, съгласно чл.145, ал.1 АПК. При проверката на ЕР в аспекта му на медицинско заключение в случая безпротиворечиво се установява, че то съответства на приложената в административната преписка медицинска документация, в т. ч. амбулаторен лист от 09.01.2023г. На тази дата ЗС А. Г. е обективирал признаци на налично заболяване, преценено от лекаря като вирусно такова, за което е бил издаден БЛ с предписан домашен режим на лечение. Съгласно чл.6, ал.1-3 от Наредбата за медицинската експертиза (НМЕ), в случаите, при които осигуреното лице не може или е възпрепятствано да работи поради общо заболяване е налице временна неработоспособност, отпускът поради която се оформя с БЛ по образец, утвърден с акта на Министерския съвет по чл. 103а от ЗЗ; този БЛ се издава за времето от първия ден на настъпване на временната неработоспособност до нейното възстановяване или до установяване на трайно намалена работоспособност от ТЕЛК, независимо от това, дали по него ще се плати парично обезщетение, като в случая не са налице случаите, посочени в чл. 9, ал. 1 и 4 от НМЕ. Не съставлява основание за незаконосъобразност на издадения БЛ обстоятелството, че четири дни по-късно – на 13.01.2023г. лицето, на което е бил издаден БЛ, е нарушило предписания му режим. Това нарушаване се установява безпротиворечиво от свидетелските показания, а по същество не се и оспорва от ЗС А. Г.. Обстоятелството, че свидетелите са го видели четири дни след издаване на БЛ във видимо добро общо състояние, е изцяло ирелевантно за преценката на законосъобразността на последния. На първо място, предвид възрастта на тази ЗС и естеството на заболяването, значителното подобрение е естествена последица от лечението в продължение на четири дни. Ето защо, това му състояние на 13.01.2023г. не е индигия за липса на описаните в медицинската документация симптоми на датата на издаване на БЛ – 09.01.2023г. БЛ е издаден от лекар съобразно чл.7, ал.1 НМЕ. На второ място, неспазването на определения режим за пълния срок на определената временна неработоспособност – до 15.01.2023г., не е индигия за

неправилност на определянето ѝ. Обратно, изрично е посочено в чл.11, ал.1, т.2 от НМЕ, че БЛ се издава и при нарушаване на режима, определен от здравните органи. Ето защо, несъмненото в случая нарушаване на този режим е обстоятелство, неотнормимо към предмета на спора. Неотнормими са и доказателствата, представени във връзка със съществуващ трудовоправен спор между жалбоподателя и ЗС А. Г., както и доводите относно този спор; поради това, те не следва да се обсъждат.

Предвид изложеното и като прецени изцяло законосъобразността на оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав приема, че ЕР е издадено от компетентен орган в установената форма; при това не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Съществени са само тези, които, ако не биха били допуснати, биха довели до различен резултат от производството. В случая не се установява да съществуват други релевантни обстоятелства, които да не са били изследвани и съобразени от издателя на оспорения акт. ЕР е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона – да предостави възможност на заболялото лице да се лекува; в частност в случая следва да се отбележи и, че тъй като, както е отбелязано и в медицинската документация, към момента на издаване на БЛ това лице е работило в заведение за обществено хранене, отделянето му от работа е било необходимо и с оглед предотвратяване на рискове за общественото здраве.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.4 АПК разносните остават за жалбоподателя така, както са направени и следва да бъде уважено своевременно направеното от страна на ЗС А. Г. искане за възстановяване на разносните по делото. Установява се такива да са направени в размер на 600 лв., представляващи адвокатско възнаграждение, платени съгласно отбелязването в представения договор за правна защита и съдействие (л.130) от 03.02.2025г. Съдът в настоящия състав намира за неоснователно възражението на жалбоподателя за прекомерност на хонорара. Съгласно чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела от вида на настоящето възнаграждението е 1000 лв. Тъй като страните разполагат със свобода на договаряне, евентуална прекомерност би могла да бъде преценявана при поне двукратно превишение на посочената от наредбата стойност, а платеното в случая е и по-ниско от нея.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 АПК следва да бъде уважено и искането на ответника, направено в становище от 10.02.2025г. (л.37) за юрисконсултско възнаграждение. Размера на последното съдът определя на 100 лева, съобразно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, издадена на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ. Сумата е дължима на НЕЛК, която е юридическо лице, съгласно чл.25, ал.1 от ЗЗ.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на «Сънфудс България» ЕООД, с ЕИК[ЕИК], против експертно решение № 00166/06.12.2024г. от зас. № 086 на Националната експертна лекарска комисия.

ОСЪЖДА «Сънфудс България» ЕООД, с ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната експертна лекарска комисия сумата 100 (сто) лева – възнаграждение за юрисконсулт.

ОСЪЖДА «Сънфудс България» ЕООД, с ЕИК[ЕИК], да заплати на А. А. Г., с ЕГН [ЕГН], сумата 600 (шестстотин) лева – разноси по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: